

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

CAROLE MORTIMER

Prisimink, kas esi

9,40 Lt / 2012 sausis-vasaris

SKANDALINGIEJI
SENT KLERAJ

Knygu.lt

Carole Mortimer

PRISIMINK, KAS ESI

Romanas

Versta iš Carole Mortimer, *The Return of the Renegade*, 2011

© Carole Mortimer, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rimantas Vitkus, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-571-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

- Manau turintis jus įspėti, panele Makinli, kad šiuo metu mano brolis elgiasi kaip arogantiškas storžievis!

Reikėtų pamatyti visą šeimynėlę, – ironiškai pagalvojo Stefanija, nukreipdama žvilgsnį į Lukaną Sent Klerą, sėdintį prie savo stalo Londone, Sent Klerų korporacijos biure. Aukštas, tamsaus gymio, aristokratiškai gražus ir nepasiekiamas, netgi abejingas, jis visai nebuvo storžievis – tačiau arogantiškumo įsikūnijimas tai tikrai!

Lukanas nerodė jokio susidomėjimo ja kaip moterimi ir tai galėjo būti susiję su nemaloniomis Stefanijos mintimis, bet argi mergaitė negali pasvajoti, kad jos aistringai trokšta be galo turtingas, aukštas tamsiaplaukis gražuolis? Lukanas Sent Kleras pinigų turi daugiau nei kokios nedidukės šalies išdas ir, pasak sklandančių gandų, susitikinėja tik su ilgakojęmis blondinėmis, visai ne tokiomis moterimis kaip Stefanija, kuri buvo vidutinio ūgio ryški rudaplaukė, o tai greičiausiai ir nulėmė susidomėjimo stoką. Tarsi to dar būtų negana, ją, privačia praktika besiverčiančią fizioterapeutę,

šis vyras ketina pasamdyti, - ji to tikėjosi, - kad padėtų pasveikti jo jaunesniajam broliui.

Jai visą laiką reikėjo atlaikyti jo skvarbų žvilgsnį.

- Dauguma skausmo kankinamų žmonių linkę elgtis... šiek tiek agresyviau, pone Sent Klerai.

Taisyklingos formos lūpas išlenkė liūdnas šypsny.

- Manau, pati pamatysite, kad Džordano elgesys itin agresyvus.

Stefanija mintyse perkratė viską, ką pavyko sužinoti apie vyrą, turintį tapti jos naujuoju pacientu. Iš anketinių duomenų buvo aišku, kad Džordanui Sent Klerui trisdešimt ketveri ir jis jauniausias iš trijų brolių. Apie jo sveikatos būklę Stefanija žinojo tik tiek, kad prieš šešis mėnesius įvyko kažkoks nelaimingas atsitikimas ir buvo sulaužyti beveik visi jo dešinės kūno pusės kaulai. Vėliau buvo atlikta daugybė operacijų, tačiau ant kojų atsistoti nepavyko, Džordanas, matyt, nusprendė atsiskirti nuo pasaulio, nes persikėlė gyventi į namą Anglijos kaime, be abejonės, ketindamas netrukdomas išsilaižyti žaizdas.

Ligi šiol Stefanijai jo elgesys visai neatrodė

keistas.

- Esu tikra, kad nėra nieko, su kuo dar nesu-
sidūriau dirbdama su kitais pacientais, pone
Sent Klerai, - užtikrintai pareiškė ji.

Lukanas Sent Kleras atsirėmė alkūnėmis ant
odinio stalviršio ir pasižiūrėjo į ją pro suglaus-
tų pirštų viršų.

- Aš bandau jums paaiškinti, kad Džordanas
tikriausiai... neparodys entuziazmo, jeigu ga-
lima taip pasakyti... išgirdęs, kad juo rūpinsis
dar vienas fizioterapeutas.

Kadangi Stefanija nelaikė savęs *dar viena fi-
zioterapeute*, jai šie žodžiai nepasirodė itin
malonūs. Pastaruosius trejus metus privati
praktika buvo labai sėkminga ir ji tuo didžia-
vosi. Beveik visi jos pacientai atvykdavo gydy-
tojų siunčiami arba rekomenduoti buvusių pa-
cientų, kurie liko labai patenkinti.

Iš Džordano ligos istorijos, dabar gulinčios
ant Lukano Sent Klero stalo, - ten buvo konfi-
denciali informacija, kurios, jos manymu, nie-
kas neturėjo teisės skaityti, juo labiau kopijuoti,
- Stefanija sužinojo, kad chirurgai savo dar-
bą atliko, visa kita dabar priklausė nuo Džor-
dano Sent Klero. Bet, regis, jis pats nieko ne-
buvo linkęs daryti...

Ji prisimerkė tyrinėdama aristokratiškai išdidų veidą prieš save.

- Yra kažkas, ko jūs man nepasakote, pone Sent Klerai, tiesa? - pagaliau lėtai paklausė Stefanija.

Jis iškalbingai šyptelėjo.

- Matau, jūs ne veltui pelnėte atvirai kalbančio specialisto reputaciją.

Stefanija gerai žinojo, kad jos smarkus būdas ir dalykiška išvaizda - ilgi rudi plaukai supinti į storą kasą, nusidriekusią per nugarą, ilgos tankios blakstienos, gaubiančios šaltas žalias akis, tik truputį padažytos, - sudarė įspūdį, jog ji bejausmė. Tai, žinoma, buvo netiesa, nes širdimi įsijausti į savo pacientų bėdas - viena, o leisti jiems *pamatyti* jos išgyvenimus, visiškai kas kita.

O dėl profesinės reputacijos...

Dėkui Dievui, Lukanas Sent Kleras neparodė girdėjęs kokius nors gandus apie Rozalindos Niuman neseniai mestą kaltinimą, kad Stefanija, kaip fizioterapeutė dirbdama su jos vyru Ričardu, buvo užmezgusi su juo romaną. Jeigu žinotų, kažin ar išvis svarstyti ją galimybę ją pasamdyti.

- Niekada nemaniau, kad verta slėpti tiesą. -

Stefanija gūžtelėjo pečiaus. – Juo labiau kai kalbama apie mano pacientus.

Lukanas pritariamai linktelėjo.

– Džordanui tokia nuostata patiktų. – Jis vėl patogiai įsitaisė juoda oda aptrauktame krėsle.

– Tai kaip?.. – Stefanija gręžte gręžė jį žalioomis akimis. Jeigu ketina dirbti su šio vyro broliu, jai reikia žinoti apie jį viską, ir ne tik apie sveikatą.

Lukanas sunkiai atsiduso.

– Džordanas visiškai nenutuokia, kad ruošiuosi jus pasamdyti.

Stefanija jau nujautė, su kuo jai gali tekti susidurti. Žinoma, jei pacientas priešiškausi nusiūtekęs dar jai nepradėjus dirbti, bus daug sunkiau, bet juk ir anksčiau teko susidurti su sunkiausiu būdo ligoniais. Tiesą sakant, dauguma Stefanijos ligonių buvo sunkūs; būtent gebėjimas susitvarkyti su *nesukalbama* žmonėmis pelnė jai gerą vardą, nuo pat nedidelės privačios klinikos įkūrimo jai netrūko darbo.

– Ar iš to, ką pasakėte, turiu suprasti, kad ketinate jam pateikti *fait accompli*¹?

¹ Fait accompli (pranc.) – įvykęs faktas.

Jis susiraukė.

- Šiaip ar taip, jis jus arba išvarys - ir be jokių ceremonijų, arba leis pasilikti.

Stefanija sučiaupė lūpas.

- Jeigu jau samdote mane, mums tiesiog reikia pasistengti, kad jis negalėtų manęs išvaryti, nei be ceremonijų, nei kitaip. Kaip supratau, namas, kuriame jis apsistojęs Glosteršyre, iš tikrųjų priklauso jums?

Lukanas įtariai pažvelgė į ją.

- Taip, tai Sent Klerų korporacijos turtas.

- Ką gi, kaip šios korporacijos vadovas, jūs, aišku, turite teisę nuspręsti, kas gali ar negali ten apsistoti. - Stefanija žvelgė į jį atviru žvilgsniu.

Viską supratęs jis pažiūrėjo į ją tamsiomis akimis, kuriose blykčiojo linksmos kibirkštėlės.

- Ar galėtumėte netikėtai ten pasirodyti? Pamatytume, kas iš to išeis.

- Galiu, jei pacientas nepalieka man kitos išėities, - be užuolankų pareiškė Stefanija.

Jis lėtai nusišypsojo.

- Esu įsitikinęs, kad būsite Džordano verta priešininkė.

Stefanija pralinksmėjo.

- Ar jau apsisprendėte mane samdyti, kad dirbčiau su jūsų broliu?

- Dirbti su Džordanu - gal pernelyg skambiai pasakyta, - liūdnai nutęsė Lukanas. - Jis labai aiškiai pareiškė norįs, kad apie jį niekas netupinėtų ir nerodytų pirštais tarsi jis būtų bandomasis triušis.

- Aš niekada netupinėjau ir nenurodinėjau, po ne Sent Klerai, - ramiai pasakė Stefanija, pagalvojus apie laukiančius iššūkius jos susidomėjimas šiuo darbu tik dar labiau sustiprėjo. - Ar tiktu, jeigu pradėčiau dirbti kitą savaitę? - Ji neketino leisti šiam vyrui net nujauti, koks palengvėjimas užplūdo vien nuo minties, kad bent trumpam galės ištrūkti iš Londono.

Kuo toliau nuo Rozalindos Niومان nešvankių ir visiškai nepagrįstų kaltinimų, esą Stefanija turėjusi romaną su jos vyru...

- Taip, labai gerai. - Regis, jam atlėjo supratęs, kad tai, ką jis pasakė apie savo brolių, šios moters neatgrasė.

Stefanija jį puikiai suprato, ji žinojo, kad labai dažnai pacientų negebėjimas susidoroti su savo liga sunkiai prislegia ir jų šeimos narius. Kartais net labai sunkiai. Lukanas Sent Kleras buvo laikomas šaltu ir arogantišku žmogumi,

bet jis nuoširdžiai mylėjo savo brolių.

- Man reikės namo, kuriame jis gyvena, raktų ir maršruto, kaip ten nuvykti, - pasakė ji. - O visa kita palikite man.

Džordanas Sent Kleras dar nežinojo, kad į nepajudinamą taikinį ruošiasi smogti nesulaukoma jėga!

Pirmas skyrius

- Kas, po velnių, tu esi? Ir ką veiki mano virtuvėje?

Maždaug prieš valandą Stefanija atsidūrė prie Malberio rūmų sargo namelio durų ir paskambino, paskui pabeldė, o pagaliau nusprendė, kad Džordano Sent Klero nėra arba jis tiesiog neatsako. Šiaip ar taip, ji neturėjo iš ko rinktis - teko įeiti atsirakinus duris Lukano Sent Klero duotu raktu. Patekusi į virtuvę ir pamačiusi netvarką toliau nėjo. Nešvarios lėkštės ir nevalyvumas vesdavo ją į neviltį, iš prigimties ji buvo linkusi į tvarką ir švarą. Suabejojo, ar Džordanas, atvykęs čia prieš mėnesį, teikėsi išsiplauti bent vieną puodelį arba lėkštę!

- Ar čia virtuvė? - Stefanija nesiliovė rinkusi nešvarius indus, kurių, regis, buvo prikrauta visur, kur tik įmanoma, ir atsargiai krovė juos į kriauklę, pilną karšto muiluoto vandens. - O aš pamaniau, kad laboratorija, skirta bakterijoms auginti! - Ji atsisuko ir pakėlusį tamsius antakius pašaipiu žvilgsniu nužvelgė netvarkingą vyrą, stovintį tarpduryje ir kaltinamai žiūrintį į ją.

Akimirksniu jį pažinusi Stefanija pajuto, jog reikia atsiremti į virtuvinę spintelę, kad nenu griūtų. Nors ilgoki tamsūs plaukai buvo susivėlę, išraiškingas kampuotas veidas apžėlęs kelias dienas neskustais šeriais, vilkėjo paprastais juodais marškinėliais ir išblukusiais mėlynais džinsais, šiek tiek per laisvais stambiam kūnui, jo buvo neįmanoma nepažinti.

Stefanijai prireikė geležinės savitvardos, kad bent išoriškai atrodytų rami, kai prieš save pamatė ne Džordaną Sent Klerą, o pasaulinio garso aktorį Džordaną Simpsoną!

Reikia pripažinti, jog netvarkingai išsidraikę tamsūs plaukai ir gerokai atžėlusį barzdą, gal ir bandyta nusigramdyti paryčiais, nors labiau priminė skustą vakar, gana sėkmingai pakeitė jo dailius bruožus - galbūt to jis ir siekė. Bet tų kerinčių gintaro spalvos akių buvo neįmanoma

neatpažinti. Kritikai Džordano Simpsono akis apibūdindavo skirtingai, vieni sakydavo, kad jos lydyto aukso, kiti kad gintaro, o tretį – kad cinamonų atspalvio, tačiau dėl vieno dalyko jie sutardavo ir jų aprašymas visada prasidėdavo žodžiu *kerinčios!*

Stefanija puikiai žinojo, kaip atrodo šis anglų aktorius, nes buvo jo gerbėja – prieš dešimt metų Džordanas Simpsonas, dar mažai kam žinomas, užkariavo Holivudą suvaidinęs pagrindinį vaidmenį filme, akimirksniu susilaukusiame neįtikėtinos sėkmės. Kaip galėtų nepažinti, jei matė visus filmus, kuriuose jis vaidino – iki šios dienos maždaug dvidešimtyje. Keli iš tų filmų už jo puikią vaidybą netgi buvo apdovanoti *Oskaru* ir ji atpažintų šiuos ryškius bruožus netgi tamsoje. Ji dažnai svajodavo apie šį vyrą ir svajonės su juo irgi būdavo tamsoje...

Be to, ji žinojo, kad Džordanas Simpsonas prieš šešis mėnesius, per paskutinį filmavimą, nukrito nuo pastato stogo. Tuo metu laikraščiai mirgėjo sensacingomis spėlionėmis, buvo užsimenama, kad Džordanas sunkiai sužalotas. Kad jis greičiausiai nebevaikščios. Ir daugiau negalės vaidinti.

Stefanijos širdis nežmoniškai daužėsi, o

skruostai įkaito. Nebuvo jokių abejonių, nors šis vyras gali vaikščioti pasiremdamas lazdele, jis tikrai yra tas nepaprastai gražus aktorius, kuriuo ji žavėjosi daugelį metų. Smulk-mena, Lukanas Sent Kleras prieš savaitę apie tai net pamiršo jai paminėti, pagalvojo su apmaudu. Būtų geriau tai žinoti iš anksto!

- Labai juokinga! - į jos pastabą apie virtuvę atsakė Džordanas gergždžiančiu balsu. Jis stovėjo tarpduryje sunkiai pasirėmęs ant juodmedžio lazdos, kurią dabar būtinai turėjo visur tampytis, jei nenorėjo pargriūti. - Bet nepaaiškina, kas jūs esate ir kaip įėjote į vidų?

Džordanas buvo gerokai nusikamavęs ir užmigo lovoje, kuri buvo atnešta į valgomąjį, nes jis nebepajėgė laiptuoti laiptais, paskui išgirdo kažką vaikstant virtuvėje. Pirmiausia pagalvojo, kad ten vagis, bet įsibrovėliai paprastai per ilgai neslankioja ir neplauna indų!

- Aš turiu raktą, - atšovė rudaplaukė ir gūžtelėjo pečiais.

Jis prisimerkė.

- Įdomu, kas jums jį davė.

Ji tyliai atsiduso ir vėl gūžtelėjo pečiais.

- Jūsų brolis Lukanas.

Džordano žvilgsnis tapo rūstus....